

Chương 3

Tinh Cầu Đơn Độc

Tôi có một giấc mơ lặp đi lặp lại trong nhiều năm từ khi Bảo biến mất. Trong giấc mơ ấy, tôi ở trong một tinh cầu trong suốt trôi lơ lửng giữa vũ trụ. Toàn bộ không gian xung quanh ngập một màu đen, lấp lánh những ánh sao xa xăm phản chiếu. Tôi ngồi im lặng trong quả cầu thủy tinh khổng lồ ấy, sưởi ấm hai bàn tay lên ngọn lửa nhỏ trước mặt. Đột nhiên tôi nghe thấy tiếng Bảo từ phía sau:

“Tại sao cậu lại ngồi đây?”

“Tôi... cũng không biết.” Tôi bối rối.

Bảo chăm chú nhìn tôi, rồi quay lưng bước về phía phần tối của tinh cầu. Tôi đứng lên, đi theo cô. Nhưng Bảo đi quá nhanh, tôi không sao theo kịp, bóng dáng cô xa dần rồi biến mất, tôi lại nghe thấy hơi thở của mình lấp tràn khoảng tĩnh lặng còn lại. Khi tôi bước về góc âm áp cũ, ngọn lửa duy nhất đã lụi tàn từ lúc nào. Tôi đã mất đã mất cô, mất ngọn lửa duy nhất thắp sáng tinh cầu nhỏ nhoi của mình. Và tôi trở thành một ngôi sao cô độc đã không còn tỏa sáng trên bầu trời đêm.

Tôi trở về nhà tối hôm đó, rũ quần áo thả xuống sàn và bước đến trước gương. Tôi nhìn thấy một bóng hình trước mặt. Đó là một ai đó rất giống tôi. Khuôn mặt, mái tóc, dáng người... Chính là tôi năm năm về trước. Từ lúc nào nó đã trở lại một cách âm thầm, như chưa từng có giây phút nào rời khỏi thân thể tôi. Tôi rót một ly whiskey từ chai rượu đặt trên quầy bếp, buông người xuống sofa, cố cắt nghĩa những chuyện đang xảy đến với mình.

Vậy là Thụy Bảo chưa hề rời khỏi thành phố này, cô chỉ biến mất, theo cả nghĩa đen và nghĩa bóng. Với những thông tin về hai gia đình, không khó để tôi nhận ra đó là một cuộc hôn nhân đã được sắp xếp. Đường như ngay từ thời điểm Bảo rời khỏi tôi, cô đã biết trước điều đó. Tại sao con gái của một gia đình như thế lại có khoảng thời gian kín đáo dường đó tại một trường đại học trong nước? Tại sao cô lại sống một mình trong một căn hộ nhỏ cách xa trung tâm?

Tại sao cô lại dành phần lớn thời gian của mình để đọc sách và tiêu khiển với một kẻ tẻ nhạt như tôi? Điều này thật quá vô lí. Tôi với lấy chiếc máy tính từ chiếc bàn thấp trước mặt tìm kiếm thông tin về mẹ của Bảo. Bà ta có khuôn mặt khá giống cô, với những nét thô và đối nghịch, chỉ trừ chiếc mũi không được thẳng lắm. Những thông tin góp nhặt trên mạng chẳng kết nối được gì, dường như đây là một gia đình tương đối kín đáo. Tôi mơ hồ đoán được mối quan hệ không tốt giữa họ. Điều tương tự xảy ra khi tôi cố tìm những thông tin phía gia đình chồng cô. Mọi thứ đều chỉ ở mức vừa phải, không có một chi tiết cá nhân nào đủ sâu về họ để có thể đưa ra những suy đoán.

Tôi gập chiếc máy tính lại, hơi nghiêng ly whiskey trên tay, nhìn nó đọng lại thành những vầng mỏng quanh viền cốc một cách nghi hoặc. Chiếc tivi đang chạy một đoạn quảng cáo vô nghĩa giữa các chương trình. Con cú mèo nhỏ trong bức tranh treo trên tường im lặng như chờ đợi từng hơi thở của tôi sẽ phả ra, và nó sẽ nuốt lấy như nuốt linh hồn của đêm. Khi mua bức tranh ở một cửa hiệu không tên trên phố cách đây hai tháng, Trang đã nhìn tôi bằng ánh mắt lạ lẫm. Tôi kê, vác về nhà và hì hục đóng đinh treo bức tranh đen trắng lên tường. Trong cuộc sống, đôi khi chúng ta phải có những quyết định chẳng làm vừa lòng ai, chỉ để biết mình vẫn còn có khả năng tư duy riêng biệt. Giờ thì tôi và nó đang nhìn nhau, trao đổi một cuộc đối thoại không lời.

Có thể Quang nói đúng, chỉ tôi nay thôi biết đâu Bảo sẽ về nhà như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Và cũng có thể, cô đang thật sự gặp nguy hiểm. Trong cả hai trường hợp, tôi sẽ phải làm gì? Những hình ảnh về Bảo đã trở lại trong cuộc đời tôi, theo một cách ngẫu nhiên nhất có thể. Tôi đã tìm thấy những sợi dây đầu tiên dẫn về cô gái ấy, nhưng ngay cả khi tìm thấy cô, tôi chẳng biết cần nói gì. Liệu Bảo có nhớ tôi là ai không? Cô thuộc về một gia đình quyền thế, và cô cũng đã lấy chồng, có thể là đã có con. Còn tôi, trong kí ức của Bảo, chỉ là một gã sinh viên kém cô một khóa, lang thang đọc sách cùng cô trong những tháng ngày vô định của tuổi trẻ. Tuy thế, từ sâu thẳm tôi tin Bảo nhớ tôi, tôi tin chuyện này không chỉ là những kết nối vô hình không ý nghĩa. Đó là sự tự an ủi hay có thực, rồi tôi sẽ tìm ra.

Tôi bước ra khỏi sofa, đi về phía lan can. Từ tầng ba nhìn xuống, những ánh đèn đường phía dưới nhìn có vẻ nhạt nhòa. Phố xá hoàn toàn yên tĩnh, thứ âm thanh duy nhất vang lên là hàng côn trùng. Hàng cây đổ bóng xuống mặt đường thành những hình dạng kì quái. Tôi nâng ly rượu lên nhấp một ngụm. Tạm thời, tôi chưa thể nói cho Quang về mối quan hệ của mình và Bảo. Sẽ không hề đơn giản để có thể giải thích cho cậu ta những chuyện đã xảy ra giữa chúng tôi. Tôi chợt nhớ ra mảnh giấy trong cuốn sách mà Bảo đã viết cho tôi trước khi biến mất. Tôi quay vào nhà, giật mình khi thấy Trang đứng đó ánh mắt cô mở to không chớp, cả thân hình không cử động, hai tay cô hơi đưa về phía trước, giơ ra chiếc túi xách, những bàn tay cô như đang bám vào một lan can vô hình, nhìn tôi trần trụi. Trông cô giống như một manequin vừa mới được hoàn thành, còn

chưa biết mình sẽ có nhiệm vụ gì trong cuộc đời. Tôi kêu khẽ lên một tiếng thảng thốt, vung tay làm đổ rượu whiskey xuống tấm thảm dưới chân.

“Anh đang suy nghĩ gì mà tập trung vậy?” Trang hỏi, thân hình bắt đầu cử động.

“Em đến lúc nào thế? Giờ muộn lắm rồi mà, có việc gì vậy?” Tôi hít sâu, cố gắng bình tâm trở lại.

“Em đã nhắn và gọi cho anh liên tục từ tối không được”, cô buông tay thả chiếc túi và chùm chìa khoá xuống bàn, liếc mắt nhìn tôi nghi hoặc. “Anh có kiểm tra điện thoại không vậy?”

“Không”, tôi trả lời cụt ngủn.

“Sao mặt anh tái mét như thấy ma vậy? Tối anh vừa đi đâu thế?” Trang hỏi hai câu liên tục trước khi tiến lại gần tôi, khuôn mặt lo lắng.

“Anh chỉ hơi giật mình thôi, muộn quá rồi mà. Anh ngồi uống bia với Quang từ chiều. Có lẽ anh hơi quá chén.”

“Vậy mà giờ còn uống thêm rượu?” Cô giật lấy chiếc cốc trên tay tôi đặt xuống bàn. “Em gọi điện và nhắn tin không được nên hơi lo, anh chưa bao giờ không trả lời máy của em.”

“Anh vốn ít điện thoại mà.”

“Ngày hôm nay của anh thế nào.”

“Dài.”

“Và?”

“Và anh ớn. Mà em gọi anh có việc gì?” Tôi hơi lơ đãng, tránh Trang, bước về phía tủ lạnh rót một cốc nước lọc.

“Không. À, có. Em định bảo anh là ngày kia em sẽ đi Thái chơi. Anh xem tin nhắn đi, em có nhắn đấy. Vé em book từ đợt hè, giờ họ thông báo em mới nhớ ra.”

“Ồ, vậy hả.” Tôi thở phào trong bụng. “Ừ, em đi chơi đi cho thoải mái. Mấy hôm tới anh cũng bận vài việc ở công ti, đang có mấy vụ phức tạp.”

“Anh ở nhà một mình có được không đấy? Em đi đến thứ Sáu sẽ về.”

“Đương nhiên là ớn. Trước khi quen em thì anh vẫn ở một mình mà.”

“Vâng”, Trang gật đầu. “À, chiều nay không gọi được anh nên em qua đây, có thứ này đặt trước cửa nhà anh.”

Trang rút ra trong túi một chiếc hộp giấy màu đỏ được buộc dây gai. Tôi cầm nó đầy cẩn trọng:

“Trước cửa nhà anh?”

“Ngay dưới chân cửa. Em cầm đi vì sợ người lạ lấy mất. Vẫn nguyên vẹn đó.”

“Tí anh sẽ mở sau, để anh đưa em về kéo muộn.”

“Không cần đâu, em đi taxi về được, anh cũng mệt rồi. Anh nhớ ngủ sớm, trưa mai qua đón em. Chúng ta đi ăn và mua vài thứ.”

Khi cánh cửa khép lại, tôi thở dài, cảm thấy có lỗi với Trang. Tôi vừa giấu cô những thứ của ngày hôm nay. Đó cũng không hoàn toàn là một lời nói dối, nhưng một nửa sự thật thì không bao giờ là sự thật. Tôi không thể nói với Trang về Bảo, cô chưa từng biết có một người như vậy trong cuộc đời tôi, và quan trọng hơn, bản thân tôi cũng không biết mình sẽ như thế nào khi tìm thấy Bảo. Một cơn đau nửa đầu đột nhiên xuất hiện, xâm nhập nhanh chóng và làm chủ toàn bộ các tế bào não, khiến tôi choáng váng hơi dựa người vào bàn làm việc. Tôi lấy hai ngón tay day lên thái dương. Để tính sau, tôi tự nhủ, lấy tay gạt những giọt mồ hôi rịn ra trên trán giữa không gian lạnh lẽo. Tôi với lấy chiếc hộp đỏ trên bàn, cẩn thận tháo sợi dây buộc đặt sang một bên. Tôi chẳng nghĩ ra ai có thể gửi quà cho mình. A.K đã tỉnh dậy từ lúc nào, thở phì phò và ngược ánh mắt tò mò về phía tôi, ngạc nhiên bởi những cử động có vẻ bất thường của chủ. Nó héch chiếc mũi to lên hít ngửi chiếc hộp, rồi lại gục đầu xuống chân tôi, nhưng vẫn giữ ánh mắt thận trọng quan sát. Tôi mở chiếc hộp, bên trong là một quyển từ điển Oxford loại nhỏ. Tôi lật giở những trang trong đó một cách ngạc nhiên, ngẫm nghĩ về chuyện gã bạn nào có thể trêu đùa tôi theo cách này. Khi lật đến gần cuối, tôi giật mình nhận ra một con bướm được ép cẩn thận giữa những trang sách. Nó có thân hình xám xịt với đôi cánh nhỏ và phần đầu kì dị như châu chấu. Hai chiếc râu cong vào giữa như một cặp sừng, cùng với phần đuôi to bất thường tạo nên dáng vẻ ghê rợn.

Tôi chăm chăm nhìn vào con bướm ép, trong lòng dội lên những cảm giác lạ thường.

Những cửa hiệu nối nhau thành một hàng dài im lìm. Dây đèn lồng đỏ rực đung đưa nhẹ trong gió khi tôi và Bảo đang đi bộ trên con đường lát gạch nhỏ. Tôi bị thu hút bởi chiếc máy bay mô hình đặt trong quầy kính của một cửa tiệm đã tối đèn. Tay tôi và Bảo bỗng nhiên rời nhau ra. Tôi quay lại, thấy cô đã rảo bước thật nhanh về phía trước, lẫn vào đám đông. Tôi đuổi theo bóng dáng của Bảo, hốt hoảng giữa dòng người qua lại, rồi lạc mất cô giữa ngã tư ngập ánh đèn đường chớp mờ. Tôi từng luôn tìm thấy cô dù bất cứ nơi đâu, nên cảm giác lo lắng tràn ngập khi tôi nhận ra mình đang bắt lực giữa những chiếc mặt nạ di chuyển tứ phía. Khi đưa mắt về cuối đường, tôi bỗng thấy cô lách vào một ngõ tối không người qua lại. Tôi chạy theo, cái ngõ cứ nhỏ dần, nhỏ dần lại khiến tôi không thể bước nhanh nữa mà phải nghiêng người di chân về phía trước. Không gian ngày càng hẹp hơn, Bảo đã biến mất cùng chút ánh sáng cuối cùng phía trước.

Tiếng lạo xạo phía sau khiến tôi ngoảnh lại, con chim với chiếc đầu đen và phần lưng màu xám đứng đó, hơi nghiêng đầu nhìn tôi. Rồi kêu lên một tiếng thật thanh: “Cứu! Cứu!” con chim kêu những tiếng đó bằng giọng của Bảo, một sắc thái nhợt nhạt và khản khoản. Tôi đưa tay về phía trước. Con chim bay vụt lên trên, để lại tôi kẹt trong hai bức tường đang khép lại ngày càng nhanh hơn nữa, khiến tôi không thể cử động toàn bộ cơ thể. Tôi vùng vẫy và choàng tỉnh ngay khi đó, thấy lưng mình ướt đẫm mồ hôi. Nhìn đồng hồ mới gần bốn giờ sáng, tôi cởi áo ném sang một bên, cố gắng đẩy mình trở lại giấc ngủ đứt quãng.

Con đầu đầu không chấm dứt qua một đêm, tôi tỉnh dậy trong cảm giác chân không chạm đất. Nhìn đồng hồ, thấy đã gần giờ hẹn với Trang, tôi gọi điện báo nghỉ trên công ti, nốc vội một nắm thuốc an thần, rồi thay đồ và đón cô. Trang có đầy đủ đặc điểm của một người rất dễ tính trong chuyện tình cảm, cô chỉ đặc biệt ghét sai hẹn. Tôi có thể dành thời gian riêng đi với bất cứ ai, làm bất cứ điều gì, Trang ít khi để tâm điều đó, nhưng chỉ cần một hôm tôi đến trễ là sẽ nói tiếp bằng ba ngày không nhìn mặt nhau. Vì đã quá rành tính khí đó của Trang nên tôi bất chấp luật lệ, vượt bốn lần đèn đỏ để có mặt tại nhà cô sớm một phút. Tôi đưa Trang đi mua và thứ đồ trong trạng thái bị con đầu đầu hành hạ, dạ dày quặn lại vì đói.

“Anh không sao chứ, nhìn anh có vẻ mệt mỏi?”

“Không sao đâu, chắc do thời tiết.” Tôi nói một câu vô thưởng vô phạt. Khi mọi thứ yên lành, sự thật luôn chiếm ưu thế, nhưng lời nói dối sẽ tuôn ra dễ dàng nếu bạn có những điều không thể chia sẻ với ai.

“Anh ăn gì từ lúc ngủ dậy chưa đấy?” Trang vừa hỏi vừa ngó nghiêng trên trời, như để đoán xem thời tiết có gì đặc biệt mà tôi lại đổ lỗi cho nó.

“Anh ăn mì trước khi đi rồi.” Lại một lời nói dối nữa buông ra thản nhiên từ miệng tôi.

Chúng tôi loanh quanh cạnh nhau cả buổi chiều. Không khí ẩm thấp và ngột ngạt. Những hình ảnh của Bảo trở lại đeo đẳng tôi giống như lúc cô mới bỏ đi, khiến tôi không sao tập trung nổi vào những thứ trước mắt. Đi bộ một lát, mớ thuốc an thần cũng phát huy tác dụng. Tôi đỡ đau đầu và tỉnh táo hơn chút, vừa đủ để đưa Trang về Ishida Sushi ăn tối. Một nhân viên xuất hiện khi chúng tôi đã yên vị dưới ghế với những chiếc túi lớn nhỏ mà Trang vừa mua. Anh ta nói một thứ giọng pha tạp của những người từng sống ở nhiều thành phố.

“Ngoài đồ Nhật trong thực đơn. Hôm nay chúng tôi có món súp Cullen Skink, gồm kem cá tuyết chàm đen xông khói đặc biệt. Món chính của đầu bếp sẽ là...”

Tôi không để ý người phục vụ bàn nói gì nữa, mãi lắng nghe bản Hello, my friend của Yumi Matsutoya vang lên từ một chiếc loa đầu đó trong quán. Tôi lầm nhảm hát theo mà chẳng biết nó có nghĩa gì. “Hello, my friend kotoshi mo tatamidashita store taifuga yukukoro wa suzushiku naru...” Đây từng là ca khúc yêu thích của Bảo, cô luôn nghe nó khi đọc những cuốn sách của Nhật. Tôi nhắm mắt lại, thấy Bảo ngồi ở ghế đá ngoài giảng đường, chiếc tai nghe trắng luôn qua cổ áo len, co hai chân lên phía trên, cầm đặt xuống đầu gối, chăm chú đọc cuốn tiểu thuyết dày cộp. Mái tóc ngắn của cô thi thoảng động đậy giữa những cơn gió quanh quần cạnh đó. Chúng dường như chẳng bao giờ muốn rời khỏi cô, giống như tôi vậy.

“Anh muốn ăn gì?” Trang đập vào tay tôi, cắt đứt mạch suy nghĩ. “Em hỏi lần thứ hai rồi đó.”

“Ồ, anh xin lỗi. Ừm, cho anh món súp có tên dài ngoằng đó đi.”

Tôi vẫy tay chào Kim đang đứng ở quầy bếp, gọi thêm mấy món quen thuộc. Kim gật đầu, cần mẫn cúi xuống thái những lát thịt. Trông cô lúc nào cũng như một geisha mẫu mực đang phục vụ người chủ của mình. Hôm nay quán đông hơn thường lệ nên Kim và hai đầu bếp khác có vẻ bận rộn. Tôi quan sát những động tác gọn gàng của Kim một cách thích thú, đôi tay thoăn thoắt trên chiếc thớt gỗ. Dù tập trung cao độ, khuôn mặt cô không có chút gì căng thẳng mà ngược lại, rất thoải mái. Bản nhạc vẫn vang lên ở một âm độ vừa đủ to, trong khi các thực khách xung quanh nhòm nhোam với những đĩa thức ăn ú ụ, thể hiện sự sành sỏi ẩm thực và âm nhạc của họ trong việc cười hô hô với những câu chuyện vô vị.

“Sao họ lại chọn một người như vậy làm nhân viên cơ chứ?”

“Ai cơ?”

“Người phục vụ lúc nãy, sao hôm nay anh cứ thiếu tập trung thế nhỉ? Không có chuyện gì ở công ti chứ?” Trang nhăn trán.

“Không, chỉ là vài vụ lật vật nhưng hơi lằng nhằng. Không có gì to tát. Em nói người phục vụ làm sao?”

“Anh ta lạnh băng như một chiếc máy đã được cài sẵn lập trình - vừa uể oải vừa ngán ngẩm, như là đã không ngủ một tuần liền.”

“Có thể anh ta đã làm thế thật.” Tôi hơi nghiêng đầu, cảm thấy thái dương đau nhức.

“Sao họ lại chọn một người như thế làm nhân viên chứ.” Trang nhắc lại lần thứ hai, lần này giống như một câu hỏi tu từ hơn.

“Đâu phải nhân viên nào cũng đẹp và nhiệt tình như em.” Tôi nói, hướng mắt trở lại những người đầu bếp đang kiên nhẫn với nhà hàng náo nhiệt. “Thêm nữa, có thể họ làm việc tốt.” Thực ra khi nói câu thứ hai này, tôi nghĩ tới Kim.

“Hôm nay anh có hứng thú nghe nhạc thế?”

“Anh luôn thích nghe nhạc. Em không để ý đó thôi.”

“Hôm nào mình cùng đi nhé? Lão sếp em thường được tặng một mớ vé giao hưởng từ mấy thằng cha nghệ sĩ, mà chẳng bao giờ thèm đi.”

“Không, anh chỉ thích nghe một mình, ở nhà.”

“Nếu có lúc nào đó anh nói rằng anh thích sử dụng nhà vệ sinh công cộng hơn là toilet riêng ở nhà, thì chắc em cũng chẳng ngạc nhiên. Anh toàn làm những thứ ngược đời.”

Tôi cười trừ, gỡ chiếc khăn trắng trải lên đùi cho Trang, nghe cô kể về việc ông chủ quán bar cần nhân viên vì thời gian nghỉ sắp tới. “Chỉ có bốn ngày thôi, mà ông ta nhân nhó như là em xin đi bốn năm vậy.” Người phục vụ mang ra hai bát màu trắng nhỏ nhắn hình oval món súp kem đặc biệt, có màu vàng như bánh quy cùng một lớp hạt tiêu mỏng rắc phía trên. Với chiếc bụng rỗng tuếch, tôi chỉ mất một phút để ăn hết bát súp. Trang không mấy may để ý điều đó, vừa xúc từng thìa nho nhỏ vừa tiếp tục nói về những chuyện xảy ra mấy ngày gần đây ở quán. Tôi thì quan tâm mẹ gì đến cái nơi đó chứ? Cả lão chủ quán khi gió kia nữa? Tôi chẳng cần biết lão ta nói gì với Trang, bởi suy cho cùng thì đó là công việc riêng của cô, cũng như tôi không bao giờ mang nỗi bực dọc ở cơ quan về trút lên đầu cô vậy. Nói ra thì hơi quá thô lỗ, nhưng tôi chẳng có nhu cầu muốn bị quấy rầy bữa ăn duy nhất trong ngày bởi hình ảnh một lão béo bụng phệ với bộ râu bầy ngày không cạo, quanh quẩn trong quán chờ chực vồ mông vài cô nhân viên đồng đẳng. Tôi chợt thấy ngực mình nóng như lửa đốt, chỉ mong kết

thức bữa ăn càng sớm càng tốt và trở về nhà. Một phần vì cơn đau đầu trở lại âm ỉ, phần vì tâm trí bị chiếm lĩnh bởi những nghi vấn về sự mất tích của Bảo. Tôi nói với Trang khi thấy cô đã hoàn thành được chừng nửa phần thức ăn:

“Ăn xong anh đưa em về nhà luôn nhé. Anh hơi mệt.”

“Anh sao vậy Phong?” Trang nhìn tôi e dè. “Anh bực bội em chuyện gì ư?”

“Không”, tôi thờ dãi, lắc đầu kiên quyết. “Có gì đâu mà bực.”

“Anh không muốn em đi Thái à, hay em hủy vé ở lại với anh nhé?”

“Không không!” Tôi cuống quýt. “Anh chỉ cần về nhà nghỉ ngơi và nghe nhạc một lúc là ổn thôi.”

“Thật chứ?”

“Thật”

“Anh không bực gì em chứ? Em không tin lắm.”

“Anh đâu trẻ con thế. Trông anh thăm lắm à?”

Trang nhìn vào mắt tôi một lúc, rồi cẩn thận dùng đĩa cuộn và xoay mỳ thành một vòng tròn trên thìa, đưa lên mồm ngán ngậm:

“Trông anh như đang đi ăn cưới người yêu cũ vậy.”

Thực ra, Trang nói cũng đúng. Dù đồ ăn của Kim làm rất ngon, tôi biết vẻ mệt mỏi đã dâng lên tận cổ mình. Cảm giác buồn nôn trào tới, tựa như tôi đang ngậm một ngụm máu tươi trong miệng vậy.

Sau khi đưa Trang ra sân bay vào sáng hôm sau, tôi quay về công ti. Sự tập trung vẫn chưa hoàn toàn trở lại, tôi mắc hai lỗi trong giờ làm việc đầu tiên, đành lấy một cốc café từ chiếc máy ở phòng chờ dành cho khách hàng và ra sân uống. Bức tường màu xanh lá với thân cây giả cùng những chiếc lá to bản đồ loẹt khiến cho không khí bỗng trở nên tù túng, tôi đá chân vào nhưng mẩu giấy ai đó ném hệt vào thùng rác, đang nằm chổng chơ trên sàn. Đi lại băng quơ ở sân một lúc, tôi giật mình khi nghe tiếng nói sau lưng.

“Cậu làm gì ngoài này vậy?”

“À, chẳng làm gì.” Tôi quay lại và thấy Đăng, một đồng nghiệp cùng công ti đang đứng với điều thuốc trên tay. Cậu ta đã ở đó từ lúc nào, không hề gây ra tiếng động, im lặng phủ khói lên trần kính.

“Không có khái niệm chẳng làm gì”, Đăng cười. “Chúng ta lúc nào cũng làm gì đó. Nghĩ cũng được coi là việc.”

Đăng mới chuyển đến công ti khoảng ba tháng, trở thành nhân viên mới nhất sau tôi. Cậu ta hơn tôi bốn tuổi, nhưng nhìn khá trẻ với dáng vẻ cao ráo và sáng sủa, khuôn mặt xương xương, nhãn nhụi không chút râu ria. Với tôi, Đăng là hình ảnh đối nghịch lại của Quang, bởi cậu ta luôn xuất hiện với những bộ vest vừa vặn và hàng tá các đôi giày không bao giờ trùng nhau. Mái tóc vuốt ngược mượt mà cùng hàm răng trắng như những quảng cáo được phát thường trực vào mỗi giờ ăn tối. Cậu ta đeo một chiếc đồng hồ Rolex vàng trông có vẻ đắt tiền, thi thoảng lại lấy tay xoay xoay nó. Mặc dù hơi quá chín chu, ở Đăng toát ra thứ gì đó tự nhiên tới mức người khác khó lòng nghĩ rằng cậu ta mất thời gian để là lượt bất cứ bộ quần áo nào - tất cả chúng có vẻ sẽ tự phẳng phiu trở lại ngay sau khi được rũ ra. Tôi nghe nói cậu ta tốt nghiệp đại học tại nước ngoài đã lâu và học thêm bằng luật trong nước. Tôi còn chẳng biết cậu ta học khóa nào, nhưng điều này cũng rất bình thường bởi tôi vốn chẳng biết ai ở trường. Một người có hồ sơ cá nhân tốt đến thế lại chọn một công ti lằng nhằng như thế này để làm, kể cũng lạ. Nhưng ai cũng đều có một lí do cho riêng mình.

Cậu ta thuộc tuýp người vui vẻ hòa đồng, dễ dàng được lòng tất cả mọi người. Điều này hoàn toàn trái ngược với sự khép kín của tôi, nhưng dường như Đăng chẳng để tâm điều đó, cậu ta hòa nhã và tự nhiên một cách không cần thiết với mọi loại đối tượng trên đời. Chúng tôi đã từng cùng nhau giải quyết hồ sơ vài vụ. Dù rất nghiêm túc khi làm việc, cậu ta hoàn toàn trở thành một con người khác khi mọi thứ đã xong. Lần đầu tiên cậu ta rũ uống rượu và nhận thấy sự lãnh đạm quen thuộc hiện lên trên gương mặt tôi với lời từ chối, Đăng không có vẻ gì phật lòng, lại còn lấy thế làm thú vị. Tôi đã phải từ chối ba lần Đăng rủ đi nhậu sau đó. Không phải tôi có vấn đề gì với những anh chàng năng nổ, thậm chí tôi còn đánh giá cậu ta cao hơn lũ lười biếng còn lại ở khả năng chuyên môn trong công việc. Tuy có điều, tôi không phải dạng người hứng thú làm quen với người khác, không có nhu cầu trao đổi bất cứ thứ gì, từ một câu nói cửa miệng đến trao đổi nước bọt hay xa hơn nữa. Điều này đã được chứng minh bằng việc trong suốt những năm tháng đi học tôi không có lấy nổi một đứa bạn ra hồn, cả trai cả gái, cả những loại không thuộc hai giới tính trên. Tất nhiên là không tính Bảo, trong mắt tôi, về cơ bản, cô không phải con người.

“Phải không?” Đăng hỏi khi thấy tôi im lặng.

“Cái gì phải không? À... chắc thế.” Tôi trả lời cho qua chuyện.

“Nhân tiện, tôi đang có vụ này muốn hỏi cậu. Một khách hàng của tôi vướng vào một tình huống kì quái. Tôi cũng chưa biết nên tư vấn thế nào.”

“Như thế nào?”

“Lập gia đình được chừng một năm. Cô vợ đẻ được khoảng hai tháng thì bé con vào Nam. Không một lí do nào cụ thể. Chỉ kiểu ‘em không muốn ở cạnh anh nữa’. Giờ thì thân chủ tôi rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.”

“Cô ta muốn li dị? Có người khác?”

“Không. Thế mới lạ.” Đãng lắc đầu.

“Thân chủ của anh có lãng nhăng bồ bịch cờ bạc rượu chè gì không?”

“Rất tiếc là không. Nói chung đêch hiểu được cô ta muốn gì. Bây giờ nhà này lo cho cháu nên là hàng tháng phải gửi khá nhiều tiền để cô ta nuôi con. Mà cũng lại chả được gặp mặt thằng bé.”

“Hmhhh...” Tôi nhíu mày, một vụ kì lạ. “Gia đình cô ta thế nào?”

“Không có gì đặc sắc. Dân tỉnh. Ở ngoài này. Cô ta lên đây học từ cấp ba, ít liên lạc.”

“Kinh tế của bên thân chủ anh có vẻ khá?”

“Rất khá.”

“Đi chưa được một năm đúng không?”

“Ừ, nhưng cũng chừng sáu tháng rồi.”

“Vậy có nghĩa là cô ta muốn li dị đó.”

“Thật sao? Sao cô ta không nói thẳng ra như vậy luôn?”

“Cô ta muốn có lợi khi chia tài sản. Thân chủ của anh gặp quái vật rồi. Lại một mẫu đàn bà thích làm single mum mà lại không muốn khổ.” Tôi nhếch mép. “Cô ta định ép chồng chán mà đòi li dị trước. Như thế khi ra tòa cô ta sẽ rất có lợi khi chia tài sản, vì là người bị động trong cuộc li dị. Được chia nhiều tài sản mà vẫn giữ được con. Điều này tôi chắc không phải nói thêm?”

“À à, tôi hiểu rồi. Ái chà, ra vậy. Nhưng cô ta không sợ tòa sẽ để ý đến chuyện cô ta bỏ đi ư?”

“Không có gì sai trái ở điều đó. Cô ta không thật sự làm gì sai cả, đó mới là vấn đề. Người chồng không thể dùng điều đó làm lí do hợp lí. Có rất nhiều cách biện hộ cho việc bế con đi đó.”

“Vậy phải giải quyết sao?” Đấng đưa tay vuốt lại mái tóc. .

“Một là chờ thêm một năm nữa. Nếu hiện giờ thân chủ anh đề nghị li dị ngay thì chắc chắn sẽ không giữ được đứa bé, đứa bé còn chưa đủ mười tám tháng, kiểu gì cô ta cũng được quyền nuôi nó. Có một cách khác là sang tên tất cả tài sản cá nhân sau hôn nhân cho người khác trong gia đình. Sau đó nói toẹt ra với cô ta rằng cô ta sẽ chẳng nhận được gì nếu tiếp tục trò này. Sau mười tám tháng đứa bé sẽ được chỉ định với thân chủ của anh, do điều kiện kinh tế ổn định hơn. Cô ta cũng sẽ không nhận được gì nếu li dị, do các tài sản cá nhân sau hôn nhân cũng đã sang tên.”

“Và thế là cô ta sẽ mất tất.” Đấng bật cười, vỗ tay. “Cảm ơn cậu.”

“Không có gì.” Tôi tiếp tục nhìn trời nhìn mây.

“Nói xem nào, cậu đang gặp vấn đề gì? Từ sáng tôi đã thấy cậu có vẻ không tập trung. Tôi là người rất nhạy cảm trong việc đọc ý nghĩ của người khác.” Cậu ta nói vẻ tự hào, lấy tay chỉnh thẳng lại caravat.

“Vậy ư? Đại loại tôi đang suy nghĩ mấy chuyện.”

“Có liên quan tới công việc không?”

“Có liên quan tới anh không?” Tôi lộ vẻ khó chịu ra mặt, tự nhủ rằng nếu cậu ta đọc suy nghĩ người khác giỏi đến vậy thì sao không biến quách đi.

“Không! Nhưng đừng quá gay gắt với tôi thế, tôi chỉ đơn thuần thích giúp người khác.” Đấng cười nụ cười theo kiểu một vị luật sư đáng kính đang mở hết lòng ra để giúp đỡ thân chủ của mình. Loại đó thường không có thật, nên tôi không mấy tin vào ánh nhìn rạng rỡ của cậu ta.

“Trông tôi có giống cần giúp không?”

“Có đấy, trông cậu giống như vừa ném chìa khóa xe vào cốp rồi đóng sầm lại. Cậu đang gặp khúc mắc gì?” Đấng khoanh tay lại, gõ ngón trỏ và ngón giữa lên bắp tay trái theo một nhịp độ bình thản. “Đừng quên chúng ta là những người chuyên đi giải quyết vấn đề của kẻ khác, với khuôn mặt đầy nỗi niềm thế kia, cậu nghĩ khách hàng nào sẽ tin tưởng vào những lời tư vấn của cậu?”

“Tại sao tự nhiên anh lại có hứng thú với tôi vậy?”

“Tôi luôn thích cậu.” Anh ta nháy mắt.

“Anh gay hả?”

“Câu hỏi thẳng quá nhỉ?”

“Chính vì tôi không kì thị gì, nên tôi mới hỏi thẳng.”

“Chắc làm cậu thất vọng, nhưng tôi lại không phải gay. Chỉ là, tôi thích cậu dưới góc độ đồng nghiệp. Cậu có năng lực chuyên môn quá tốt với một chỗ như thế này. Cậu giải quyết gọn gàng tất cả những vụ được giao. Trong tập hợp những kẻ vô dụng ở đây, cậu có vẻ được việc nhất. Liệu tôi có sai không?” Cậu ta cúi xuống nhặt những mảnh giấy vương vãi trên sàn vứt vào thùng rác.

Tôi nhìn những động tác rất gọn gàng của cậu ta, chợt lóe lên trong đầu thứ gì đó. Giống như vừa thoát được một ca khó trong ván Tetris cuộc đời, tôi tìm ra ngay điểm nối giữa những suy nghĩ vốn đang rời rạc. Đúng, giấy! Là tờ giấy mà Bảo đã để lại cho tôi vào ngày mà cô biến mất. Đây chính là thời điểm bắt buộc mà tôi phải giải mã nó để tìm ra vấn đề của cô, tìm ra bí ẩn về sự mất tích của Bảo, cả trước kia lẫn bây giờ.

“Cảm ơn, thực ra anh vừa giúp tôi rồi đấy!”

Bỏ qua vẻ mặt ngạc nhiên của Đăng, tôi quay người bước trở lại văn phòng, với lấy chiếc áo vest ở ghế rồi bước ra cửa, gọi một chiếc taxi vừa tạt qua. Khi ngồi trên taxi, tôi lần mò trong chiếc ví lộn xộn rất nhiều card visit và các tờ ghi chép nhỏ, cuối cùng cũng tìm thấy mảnh giấy mà Bảo đã kẹp trong cuốn *The Woman in Black* năm năm về trước. Tôi rẽ vào Mockingbird Coffee Shop ngay khu trung tâm. Đây là một quán café phong cách vintage, trung thành với tông màu nâu trầm cùng những bộ bàn ghế cũ kĩ được làm lại. Tôi chọn cho mình bàn cuối cùng trong góc, gọi một cốc double espresso và ngồi nhìn trừng trừng vào tờ giấy.

Sau mười phút như vậy mà không một ý tưởng gì gợi lên trong não, tôi bắt đầu nhận ra mình quá ngu ngốc: nếu năm năm trước tôi đã vật lộn với nó hàng tháng mà không tìm ra những điều mà Bảo muốn nhắn nhủ, thì điều gì khiến tôi có thể xuất sắc hơn ở thời điểm hiện tại? Nhưng đây là manh mối giá trị nhất mà tôi có thể dựa vào và tôi sẽ phải bám lấy nó bất kể thế nào. Người sắp chết đuối thì phải cố bám lấy chiếc phao cứu sinh ọp ẹp mà ai đó ném xuống, bất kể có biết bơi hay không. Tôi nhắc máy cho Quang, hi vọng tìm được một chút thông tin có ích từ cậu ta. Những tiếng chuông vang lên giục giã mà chẳng có ai bắt máy. Tôi đành lấy quyển sổ ghi chép trong túi ra, cố đẩy những kí hiệu đó trở thành thứ gì có nghĩa hơn.

“1601...”

EOEOZXEX9EX9EXSIXZIX8EX9ZXEEEXLIXZZX8EX9EX6”

Tôi cố gắng chia nó thành các phần khác nhau, kết hợp một cách ngẫu nhiên các kí tự, cộng trừ các con số theo nhiều kiểu. Một dãy mật mã phức tạp thế này dường như không hợp lắm với cô gái mà tôi biết, nhưng rõ ràng đây là chữ Bảo. Sau một hồi thử các phương pháp ghép cơ bản nhất cũng như vài chục loại phép tính, tôi trở lại với sự bất lực. Nhấp một ngụm café cho tỉnh táo, bây giờ tôi mới có thời gian để mắt quanh quán. Chiếc bảng ghi thực đơn và đồ uống trên tường được viết bằng phấn, đặt cạnh một tủ nhỏ chứa những cuốn sách gáy bọc gáy da cẩn thận. Một cặp đôi đứng cạnh chiếc cột làm bằng gạch thô, bàn luận chủ đề gì đó rất sôi nổi. Chàng trai thân nhiên vuốt tóc bạn gái rồi hôn một cái, dường như để bịt miệng vì cô ta nói nhiều quá.

Tôi chợt nhớ, mình chưa từng có động chạm cơ thể nào với Bảo, ngoài lần đầu tiên mà cô nắm cổ tay tôi và lôi xềnh xệch vào căng-tin. Tại sao chúng tôi lại không có nỗi một cái ôm, tại sao chúng tôi lại không có nỗi một nụ hôn, tại sao, tại sao? Có lẽ chẳng có câu trả lời cho điều đó. Trong suốt những ngày tháng ấy, biết đâu cô đã chờ tôi tỏ tình, đã chờ tôi nắm lấy tay cô và nói rằng tôi không muốn tuột mất cô. Tôi sẽ chẳng bao giờ biết được tại sao, chính bởi những điều mình chưa bao giờ thử.

“Cứ cầm sách lâu quá, là tôi bị tê tay. Cậu chạm vào mà xem này.” Giọng nói của Bảo chợt vang lên trong đầu tôi. Cô đã nói điều đó lúc nào nhỉ? Tôi không tài nào nhớ nổi, bởi các buổi café đọc sách đều man mác như nhau, hay bởi vì kí ức về Bảo đã quá nhạt nhòa. Tiếng nhạc jazz vang lên từ đâu đó trong quán, hòa vào mớ cảm xúc hỗn độn. Tôi thấy mình tự đưa tay lên, từng ngón di chuyển nhẹ nhàng chạm vào hơi ấm còn vương lại đâu đó giữa không gian đang dần bị đẩy lùi.

Điện thoại đồ chuông bắt chợt. Là Quang. Tôi luôn có cảm giác tiếng chuông điện thoại của Quang khi gọi tôi bao giờ cũng rất chậm, như thể là đầu dây bên kia cậu ta đang nhón nhờ ngồi gác đôi giày mũi nhọn lên mặt bàn, xoay xoay bút bi và huýt sáo trong tiếng gào thét của văn phòng làm việc đầy những người không thể nói nhỏ. Tiếng chuông của Trang thì gấp gấp hơn, giống như thúc giục người mà cô gọi hãy nhanh nhanh mà bắt máy đi nếu không muốn bị ăn món cơm trộn kinh hoàng do cô tự nấu. Tiếng chuông của Bảo thì tôi chẳng biết nghe sẽ thế nào, ngày đó tôi còn chưa dùng điện thoại, hiển nhiên là cô chưa thể gọi tôi dù muốn.

“Tôi nghe đây.” Tôi hình dung đầu dây bên kia, Quang đang nhăn răng cười, dù chẳng có lí do gì.

“Cậu gọi tôi lúc này à? Xin lỗi, tôi vừa giải quyết mấy việc lờm khờm.”

“Ồ... ừm, tôi định hỏi chiều nay tan làm cậu có rảnh không?”

“Tôi bận bỏ mẹ”, Quang ngậm ngừng, như vừa nhắc tay lên xem đồng hồ. “Có vụ gì hót?”

“Có thể ngồi một chút chứ? Khoảng năm rưỡi gì đó.”

“À bia à? Thế thì tôi rất rảnh. Ok năm rưỡi.” Cậu ta đồng ý nhanh như thế chỉ chờ đợi điều đó, im lặng một chút trước khi nói thêm. “Mà hình như đây là lần đầu tiên cậu rủ tôi đi uống bia vào thứ Ba. Không phải một trò chơi khăm hay gì chứ?”

“Không. Lần này vì tôi đã quyết định thời gian, cậu hãy chọn địa điểm nhé.”

“Đồng ý.”

Sau khi dập máy, tôi nhận được cuộc gọi của Trang thông báo rằng cô đã sang tới nơi và đang trên đường về khách sạn. Tôi trả lời ngắn gọn và nói với cô rằng tôi đang gặp khách hàng, sẽ chủ động gọi cô khi xong việc. Trang dặn dò tôi không được uống nhiều vang với cái bụng rỗng, và đừng làm việc quá sức. Tôi nhanh chóng kết thúc cuộc điện thoại ngay khi có thể, tiếp tục nhìn vào những kí tự khó hiểu trên mảnh giấy của Bảo.

Con đau dữ dội nơi bán cầu não trái lại xuất hiện. Tôi thấy những bộ bàn ghế chao đảo trước mắt. Tôi hít một hơi thật sâu, cố lấy lại sự tập trung với mặt mả trước mặt. Nhất định nó phải mang một ý nghĩa. Tôi đã để lạc mất một dữ kiện nào đó. Người phục vụ đảo mắt về phía tôi bằng ánh nhìn tò mò. Cô ta có mái tóc dài buộc gọn phía sau cùng một chiếc bờm loại rẻ tiền được đặt một cách thừa thãi trên đó. Dáng người có chút mất cân đối, đôi chân gần như cong thành hình tròn, chụm lại ở dưới theo một kiểu nửa bất cần nửa vô ý. Bảo cũng có một đôi chân quái gở như thế, thậm chí còn lệch nhau khi chụm vào. Nữ phục vụ chăm chăm nhìn tôi giống như đã bắt gặp tình yêu của đời mình. Tôi không biết một người ngồi ba tiếng đồng hồ để chơi trò ô chữ trên một tờ báo này trông sẽ ra sao, nhưng có lẽ cũng chỉ như tôi bây giờ là cùng. Giữa một quán café đẹp thế này, tôi không kì vọng nhận được ánh mắt soi mói đó. Nếu không phải Đăng tình cờ làm tôi nhớ ra mẫu giấy của Bảo, có lẽ tôi cũng sẽ chán nản mà nói với cậu ta rằng hãy đi mà sống cuộc đời của mình, trước khi nghĩ rằng có thể là đáng cứu thế giang tay che chở nhân loại. Tôi không phải mẫu người dễ ưa và tôi biết điều đó, nhưng những thói quen của việc muốn được riêng tư tuyệt đối đã ngấm sâu ngay từ khi còn đi học. Đến cả khi bắt buộc phải buông mình vào dòng chảy xã hội, tôi cũng cố gắng trở thành con cá yên tĩnh nhất.

Nữ phục vụ vẫn tiến về phía tôi rót thêm trà, đưa mắt liếc tôi khoảng hai giây. Tôi hỏi sau khi cô ta nhắc chiếc bình trên tay lên:

“Mặt tôi dính gì sao?”

“Không, thưa anh.” Cô ta trả lời nhanh, như thể đã định liệu rằng tôi sẽ hỏi như vậy.

“Vậy sao cô cứ nhìn tôi vậy?”

Cô ta đứng thẳng người, tay vẫn cầm bình trà, gương mặt chẳng có chút nào lúng túng, cũng tựa như không nghe thấy câu hỏi của tôi. Rồi cô ta đột nhiên cúi xuống, ghé sát vào tai tôi nói, gần như thì thầm:

“Bàn tay anh. ..”

Tôi cúi xuống, giật mình nhận ra bàn tay mình đầy máu, nhỏ thành giọt vào cốc trà trước mặt. Một ngón tay với phần móng hình oval nổi lên trong đó, động đậy như một sinh vật sống.

Tôi mở bừng mắt, thấy mình đã thiếp đi ngay giữa quán café từ lúc nào, lại một giấc mơ kì dị. Có vẻ như cơ thể tôi để chế độ tự động sập nguồn bất cứ khi nào nó muốn. Tôi đưa cốc espresso lên uống nốt, vừa gọi tính tiền vừa nhìn vào màn hình điện thoại đang nhấp nháy. Spy Bar là địa chỉ mà Quang vừa nhắn.

Khi đến nơi, tôi không mấy ngạc nhiên khi thấy lựa chọn của Quang là một quán bar nhỏ và yên tĩnh, thậm chí hơi tồi tàn hơn mức cho phép, giống như căn hộ nơi cậu ta ở. Những slogan vui mắt được treo ngay ở cửa quán, kích thích tính hài hước của những vị khách đã có chút men trong người. Quang ngồi ở một bàn gần lối đi với hai chiếc cốc nửa lít, một đĩa khoai tây khổng lồ cùng bát hạt trái cây xanh đỏ. Sau màn chào hỏi, chúng tôi cạn một cốc lớn trước khi bắt đầu trò chuyện.

“Vụ mất tích cậu kể hôm trước thế nào rồi?” Sau khi bình luận vài câu về thời tiết, về giá xăng dầu và về một vụ giải phóng mặt bằng đang nóng trên thời sự, tôi mới hỏi, cố ra vẻ tự nhiên nhất có thể.

“À đó, cũng đang định kể cho cậu”, Quang đưa cánh tay lên quẹt mồm, tạo thành một vết ố vàng nhem nhuốc trên chiếc áo trắng đã hơi ngả màu sẫm. “Từ hôm đó cô ta vẫn chưa trở về nhà. Sáng nay mình vừa qua nhà cô ta thu thập thêm một ít lời khai. Thằng chồng cô gái đó quả là một gã dễ sợ!”

“Là sao?” Tôi thấy tay mình hơi giật lên một chút, bèn ghì nó lại, đưa một nắm hạt lên mồm nhai.

“Cũng không biết tả sao, chỉ là thằng đó trông rất kinh. Hồ sơ nói hắn ba mươi tuổi, nhưng trông thật không đoán nổi tuổi. Hắn cao có khi đến một mét chín, thân hình lừng lững. Nặng chắc cũng cỡ tôi, mà người chỉ toàn cơ thối, cảm giác không có một chút mỡ thừa nào. Chắc hắn phải tập gym hai tiếng mỗi ngày là ít. Nói chung là trông rất ra gì.”

“Cậu cũng nên tập tành đi.” Tôi chêm vào cho đủ chuyện.

“Loại của nợ đó chỉ có uồn lượn các loại múi cho gái ngắm. Khi tôi đến, hấn đang mặc một bộ đồ pijama cùng chiếc boxer, còn chẳng thèm buộc dây, cơ bụng cứ gọi là cuồn cuộn. Nhưng mặt thì bơ phờ và mắt trừng trừng nhìn tôi. Trông như vừa phê thuốc.” Quang hơi nghếch mắt lên như thể cố nhớ lại một sự kiện đã trôi qua lâu lắm, bốc khoai tây cho vào mồm liên hồi. “Cậu biết không, hấn ngồi tiếp chuyện với tôi luôn bằng bộ đồ đó, thản nhiên như thể đang ngồi giữa bể bơi. Mà đúng là nhà hấn cũng có một cái bể bơi thật!”

“Ở khu nào?”

“Gần hồ. Cậu biết rồi đó, khu của mấy đứa nhà giàu và bọn Tây.” Cậu ta cười lớn sau một câu chẳng có gì thú vị, đúng cái kiểu tự tán thưởng nhạt nhẽo. “Thú thật, tôi thấy phí hoài căn nhà, có lẽ một năm hấn cũng chẳng thèm ngắm sao một lần. Mà bầu trời ở đó thì rõ đẹp, đâu có như trong cái khu trung tâm đầy nhà cao tầng chắn ngang dọc này.”

“Hấn nói gì về vụ mất tích?” Tôi kéo Quang lại chủ đề chính, sợ rằng cậu ta sẽ ngừng đi khi nghĩ về mấy chòm sao đã chết hàng trăm năm trước.

“Ồ, hấn ta không để tâm lắm. Tôi không chắc là do I.Q hấn quá thấp hay bị vợ bỏ mà sinh ra ngờ ngẩn, nhưng nói chung là trông thiếu năng lắm.” Quang trả lời, đưa cốc bia lên làm dấu hiệu cụng rồi nốc một ngụm. “Hấn nói rằng có thể cô ta lên cơn mất trí nhớ bỏ nhà đi vài ngày. Từ trước đó cô ta đã thường rất dăng trí, vừa cất cái gì ở đâu đó là có thể quên ngay. Nếu cô ta không ý thức được bản thân mà lạc đâu đó thì thật nguy hiểm. Hấn bảo chắc rồi cô ta sẽ lại về thôi, nhưng cứ thử tìm vài chỗ quen biết xem có ra gì không. Nói chung thằng rưng mỡ đó có vẻ không để tâm đến cô vợ mất tích cho lắm. Có khi hấn đã cầm trong tay một danh sách các ứng cử viên tiếp theo rồi ấy chứ.”

“Mồm miệng cậu cũng chua ngoa ra phết nhỉ ?” Tôi buông ra một câu hỏi tu từ.

“Ăn thua gì. Dù sao tư cách con người cũng đâu có được đánh giá qua cửa miệng. Nếu thế thật thì lũ phát thanh viên và dẫn chương trình đã thành thánh sống cả rồi.”

Tôi cười trừ, nghĩ về lời gã chồng của Bảo nói về cô. Đó không phải Thụy Bảo mà tôi biết. Suốt một năm đi với tôi, cô không hề động vào giọt rượu nào, cũng là người có trí nhớ rất tốt - dù chỉ là vài dòng trong một cuốn tạp chí vợ vẫn đọc lướt qua, cô cũng nhớ như in.

“Tôi ghi chép những gì hấn nói vào hồ sơ, rồi đảo một vòng quanh nhà, tránh phải tiếp xúc bằng mắt với cái thằng đáng sợ đó. Hấn cứ đi theo tôi, như kiểu có

thể xông vào bẻ cổ tôi đánh rắc một cái vậy.” Quang rùng mình, kiểu như đang tự tưởng tượng ra cảnh cái lưng của mình bị gãy đôi. Châm một liều thuốc, cậu ta nói tiếp, “ngôi nhà đó cũng không có gì đặc biệt, tương đối ngăn nắp, không có dấu hiệu đã xảy ra xô xát hay gì cả. Ngoài sân có một con chó Doberman to cứ gầm gừ trông phát khiếp. Vườn tược và bể bơi sạch sẽ chưa từng thấy, đúng loại nhà giàu có người lau dọn hàng ngày.”

“Có người giúp việc nữa hả?” Tự dưng mắt tôi giật lên một cách khó chịu, như vừa có một con côn trùng khổng lồ bay vào và chẳng chịu quay ra.

“Đương nhiên. Cậu nghĩ gì vậy Phong?! Có cả lái xe và đầu bếp riêng nữa ấy chứ!” Quang vỗ vào trán, giọng đầy uất ức “Mẹ kiếp! Sao trên đời có nhiều của cải vậy mà không thấy phần của chúng ta? Những thằng càng vô tích sự thì lại càng có số hưởng. Còn làm việc quần quật như tôi và cậu thì đổi được vào cốc bia nhạt...”

“Cậu đã thử hỏi họ chưa? Những người làm ở đó ấy.” Tôi tiếp tục phải kéo cậu ta về chủ đề cần thiết.

“Chưa. Mà như thế cũng không đúng quy trình cho lắm. Đây là một vụ mất tích chứ không phải điều tra án mạng hay bắt cóc, nên cũng phải cho đủ thời gian.”

“Bao lâu thì gọi là đủ thời gian?” Tôi quay sang bên cạnh, ra vẻ lơ đãng, thực ra thờ dãi một cái não nề.

“Một tuần nếu không có liên lạc gì.” Quang châm tiếp một liều thuốc, nhìn chằm chằm vào cái vỏ bao ghi chữ Hút thuốc có thể dẫn đến cái chết từ từ và đau đớn. “Này, mẹ kiếp. Từ bao giờ chúng nó cứ in những thứ của khi này lên vỏ thuốc nhĩ. À đó, vấn đề là nếu bị bắt cóc thì hơi lạ, vì chưa có cú điện thoại tổng tiền nào. Cũng không có dấu hiệu gì cho thấy gia đình cô ta có xích mích lớn với ai để nghi ngờ rằng đây là một vụ trả thù. Cô ta chỉ cứ thế đột nhiên biến mất.”

Về điều này thì tôi có thể hình dung ra được, ít nhất cũng đã trải qua một lần.

“Và sau đó thì bên cậu sẽ làm gì?”

“Sẽ tiếp tục thu nhận các thông tin cần thiết thôi, hỏi han dăm ba người nữa. Nhưng thường thì các vụ như thế này, nếu không có yếu tố gì đáng ngờ, cũng sẽ bị xếp vào loại nạn nhân tự bỏ đi, vì dù sao cô ta cũng đã lớn và có thể tự chủ. Nếu cô ta có quyết định bỏ đi thì cũng không ai làm gì được. Chưa kể còn trường hợp cô ta đã tự tử ở đâu đó nhảy xuống sông chẳng hạn, chục ngày nữa xác lại nổi lên bênh... Nên là sẽ để gia đình tự tìm kiếm, có thể Đăng báo hay

làm vài mục tìm kiếm người thân trên tivi, loại hay phát ngay giờ com tối ý, chắc cậu cũng xem qua rồi.”

Tôi gật đầu, uống hết cốc bia, cố không đấm vào mặt Quang một phát thật mạnh vì giả thiết đau khổ mà cậu vừa thản nhiên đưa ra. Quán bar lác đác, nhạc bật vừa đủ trong ánh đèn đỏ mờ mờ, những ánh nắng cuối cùng không thể lọt qua cánh cửa đã khép chặt. Vào gã choai choai đang hút thuốc, cười nói hô hô quây bar, chúng bàn về một trận bóng đá nào đó đêm qua. Quang đứng lên, mặt nhăn nhó đi về phía đó, cậu ta dọa nạt mấy câu gì đó khiến gã kia mặt mày tái mét, đập vội điều thuốc trên tay, cúi đầu dạ vâng. Quang trở lại bàn, ngồi phịch xuống nghe bộ răng vàng khè đặc trưng lên cười sảng khoái:

“Mấy thằng ranh tập tọe hút thuốc, tôi dọa cho vài câu đã tí thì ướn quần. Đây, tôi vừa cứu chúng nó khỏi cái chết từ từ và đau đớn đó. Mà chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ?”

“À đến đoạn nếu không tìm được cô ta thì chắc bọn cậu cũng đành chịu.”

“Ừm, cũng không hẳn là đành chịu. Nhưng cùng lắm cũng chỉ đến mức lưu trữ hồ sơ vào mục người mất tích và bỏ đó. Với một gia đình thừa tiền như vậy, tôi nghĩ có khi họ đã thuê thám tử tư rồi cũng nên.” Quang nhếch mép. “Nói chung, nếu không có tổng tiền hay đe dọa gì, thì cảnh sát cũng không thể vào cuộc được. Đến thế này cũng là quá lắm rồi.”

“Bà mẹ cô ta sốt ruột lắm hả?”

“Kiểu kiểu vậy. Tôi cũng chưa gặp bà ta. Bà ta đến chỗ tôi một lần, gặp thẳng sếp, rồi từ đó cũng chỉ điện thoại qua lại với lão. Tất nhiên lão sếp tôi cũng khó chịu bỏ mẹ, chỉ là vì bị đấm vào đít nên cũng đành ra vẻ nỗ lực thôi. Cuối cùng khổ nhất lại là lũ lon ton như tôi.”

“Tôi thích vụ này rồi đấy, hôm nào mang hồ sơ cho tôi xem thử.”

“Thật à?” Quang có vẻ ngạc nhiên. “Tôi không thấy cậu tò mò thứ gì bao giờ.”

“Cậu chưa thấy thôi.” Tôi cố nở ra một nụ cười.

“Cũng đúng. Thôi, chúng ta hãy uống bia và nói chuyện khác đi, tôi điên đầu từ sáng đến giờ rồi. Nhắc đến thằng chồng đó là tôi lại rùng cả mình.”

Chúng tôi cụng ly và uống một hơi hết sạch cốc bia. Ba gã choai choai lúi thủ đi ra cửa, liếc nhìn Quang vẻ sợ sệt khiến cậu ta càng khoái trá, cười ha hả. Trong cái xã hội này, khi không thể làm được điều gì đáng kể, ai cũng sẽ tìm một kẻ yếu hơn mình để xả nỗi bức tức trong lòng. Một gã trông xe, một bà bán trà đá, một đội tự vệ dân phố, hay một nhân viên y tế quèn... Tất cả đều sẽ hét

vào mặt bạn bất cứ khi nào có thể, khiến cho bạn sun vùi lại trước khi nhận ra mình cũng chẳng làm gì sai. Sự đòi vốn vẫn vậy, chuyện lá lành đùm lá rách thì ít, mà kẻ yếu bắt nạt kẻ yếu hơn thì rất nhiều.

Điện thoại Quang lại rung lên, hình như lần nào ngồi với tôi, cậu ta cũng có điện thoại. Hẳn cái sự bạn bỏ mẹ của cậu ta là hoàn toàn có thật.

“Alo... Sao? Một vụ giết người?... Không phải tôi thực hiện đâu, tôi đang ngồi uống bia. Có cả người làm chứng.” Quang cười hề hề, quay qua tôi nháy mắt. “Được rồi... Được rồi tôi sẽ có mặt ở đó trong mười phút.”

Quang dập máy, tiếc rẻ.

“Tôi phải đi rồi. Có pha tai nạn giao thông, thằng tài xế quái vật quay lại cán tiếp lần nữa rồi bỏ chạy.”

“Nạn nhân?”

“Chết tại chỗ. Một bà lão di chuyển bằng gậy. Đòi thật nhiều đũa khôn nạn.”

“Tóm nó đi”, tôi nhăn nhó. “Tôi ngồi lại uống thêm cốc nữa.”

Quang đưa ngón tay lên ra hiệu chào, bốc thêm mấy miếng khoai tây cho vào mồm nhai nhồm nhoàm rồi phui tay xuống quần, bước ra ngoài. Trước khi mở cửa, cậu ta bỗng quay nửa người lại, nhíu mày như nhớ ra điều gì đó:

“À, có một điều này hơi lạ về cái vụ kia. Cặp vợ chồng đó chưa có con. Với một đôi đã cưới nhau bốn năm thì kể ra điều đó cũng hơi đặc biệt. Mà nhé, thằng chồng của cô ta ý... hẳn không đeo nhẫn cưới.”